

LA CAMPANA DE GRACIA.

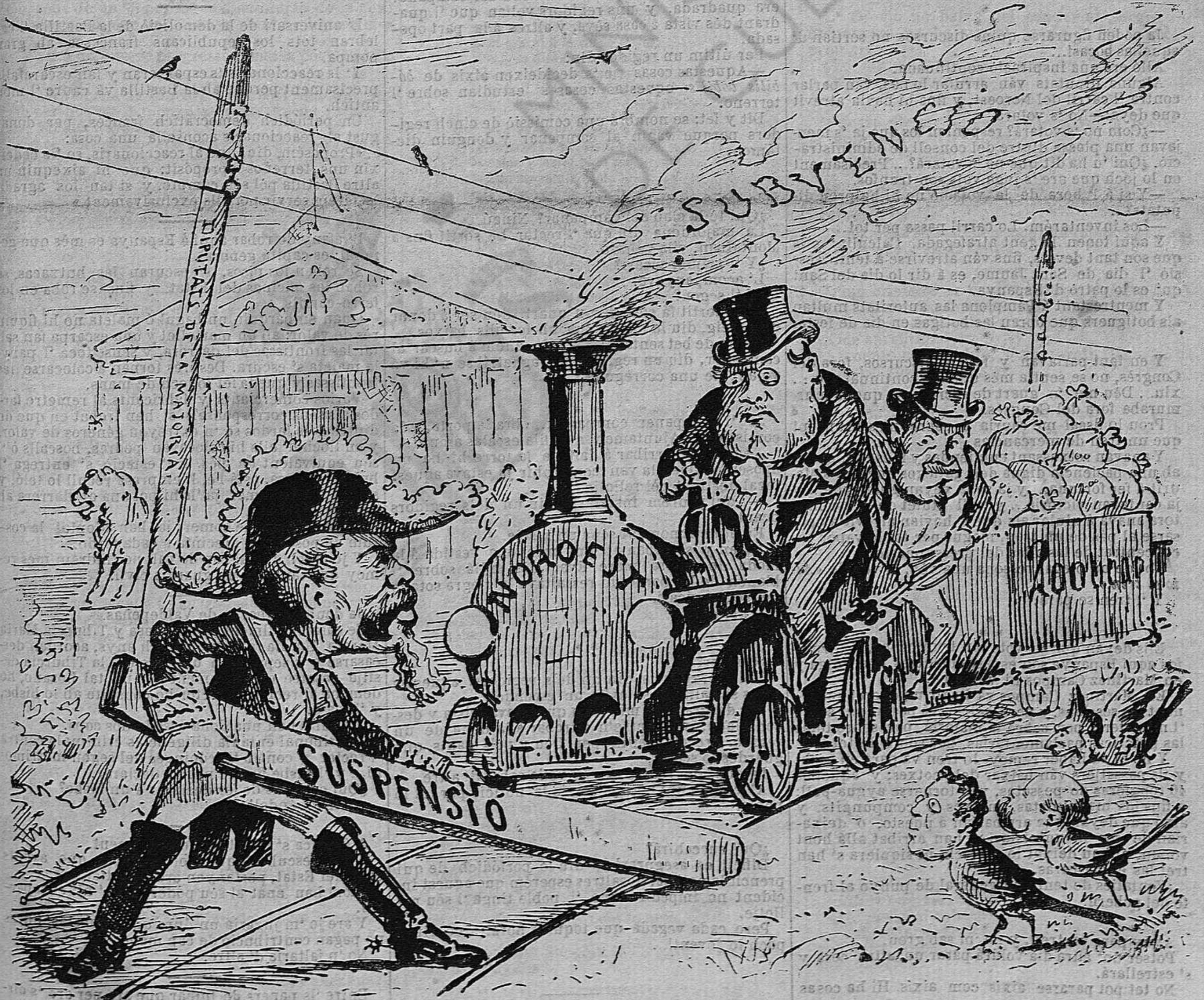
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

ACTUALITATS.

! Alto el tren!

¡ALTO 'L TREN!

A feya set ó vuit dias que caminava. Caminava á tot vapor, forçant la màquina, fins ab perill de reventar y anarse'n tot enlaire.

Per discutir y votar los presupuestos feya calor. Per discutir y votar un projecte de carril en benefici de una empresa, 'ls temps encare eran prou frescos.

Ja se sab, no hi ha frescura com la dels nostres conservadors, quan se proposan sortirse ab la seva. Y aquí 's tractava de un carril, pèl qual concedia l' Estat dos milions per kilòmetro de subvenció.

¿No saben lo qu' es una subvenció com aquesta? Vajin llegint.

Quaranta dos pessetas y pico d' acnyació nova posadas l' una al costat de l' altra tiran un metro de llargada.

Un kilòmetro, está calculat exactament, s' ompla ab 42.857 pessetas posadas l' una al costat de l' altra.

Y 'l govern volia donar dos milions de pessetas per kilòmetro. De manera que 'l govern donava 46 rengleras de pessetas en tota la estensió de la via. Més de un metro d' amplada, tot de plata.

¡Viva 'l rumbol... Naturalment ¿qui no s' entusiasma?...

Ja poden figurarse quins discursos no sortian d' aquellas bocas!...

Alló era una inspiració continuada. Alguns diputats ván arrufar lo nas, ván parlar contra 'l carril del Noroest, y fins hi havia atrevit que deya:—No 's votarà.

—¿Com no 's votarà? responian los que ja 's menjavan una plassa dintre del consell de administració. ¿Qui 'u ha dit que no 's votarà?... Precisament en lo joch que are 's juga vots son trunfos.

—Y si á l' hora de la votació no hi ha prou diputats?...

—Los inventarém. Lo carril passa per tot. Y aquí tenen la gent atrafegada. Calculin: ells que son tant devots, fins ván atrevirse á tenir sessió 'l dia de Sant Jaume, es á dir lo dia del Sant qu' es lo patró d' Espanya.

Y mentrestant á Pamplona las autoritats multan als botiguers que obran las botigas en dia de festa.

Y en tant parlavan y feyan discursos, fora del Congrés, no se sentia més que un continuat xiu... xiu. Dén me 'n guart de escriure lo que 's murmuraba fora del Congrés.

Prou lo fiscal me cauria á sobre, més brunzent que un tren de mercancias.

Y anavan retxassant enmiendas y mēsenmiendas ab una paciència digna dels gallegos que ván á Madrid á fer fortuna... y ja se la veyan guanyada... y ja cantavan victoria... y ja 'l xiulet de la locomotora anava á xiular als que s' havian atrevit á oposarse al pás de un tren, mogut per tot lo vapor reconcentrat de las ollas del presupuesto.

Tot de un plegat ressona una vèu, la vèu de «Alto el tren.»

Y 'l tren se para.

Els deyan que 'ls vots son trunfos: no, 'ls trunfos aquí Espanya son espasas mentres Dèu vulga y en Martínez Campos hi vinga bè.

En Martínez Campos vá llegir un decret suspent las sessions, y per llegirlo, vá passar per sobre 'l ministeri, per sobre la majoria, per sobre totas las prácticas parlamentarias, per sobre de tot.

Y no hi vá haber remey, lo tren vá pará en sech; y 'ls passatjers ván baixar dels cotxes; y aquellas 46 rengleras de pessetas, ván tornarse aygua-poll; y fins los maquinistas, motxos y compungits, y aixó que deyan que arribarian á puesto, ó deixarian de ser maquinistas, ni han arribat allá hont volian, ni han deixat lo carrech, ni siquiera s' han tret las enmascaras.

¡Ventatjes de tenir un general de punyo al frente del govern!

Avuy para un tren, y no 'm sab greu. Potser un' altra dia voldrá parar un' altra cosa y s' estrellará.

No tot pot pararse aixís com aixís. Hi ha cosas

que marxan, marxan sempre y tenen més forsa que un tren de ferro-carril.

Que probi de parar la locomotora del progrés.... Que 'u probi.

P. K.

LO RELLOTJE DEL POBLE.

NÉM continuant la sèrie comensada de quadros edificants; y com que tenim intenció de ferne un verdaer museo, no estranyin pas la persistencia.

Mentres hi haja assumptos, tenim sempre la paleta y 'ls colors á punt, y ganas de treballar no 'ns en faltan. Siguemhi donchs.

Passa l' escena en un poblet del departament de Tarn y Garona (Fransa). Un poble de mala mort, que ni tenian rellotje al campanar.

Precisament la falta de un rellotje era un desordre continuu: lo treballador arribava tart á la feyna; lo devot arribava á l' iglesia á missas ditas; la dona de sa casa tirava tart las pastas á l' olla, y tothom se queixava.

Per últim l' ajuntament se decideix á fer un punt de brut. Lo poble necessita rellotje? Donchs tindrà rellotje; un rellotje que soni las horas, ab un quadrant posat á la paret de fora que las senyali.

Per cert que la qüestió del quadrant vá ser causa de no pocas disputas. La torra del campanar era quadrada, y uns regidors volian que 'l quadrant dès vista á casa seva, y altres á la part oposada.

Per últim un regidor diu: —Aquestas cosas no 's decideixen aixís de bóbilis bóbilis: aquestas cosas s' estudian sobre 'l terreno.

Dit y fet: se nombra una comissió de cinch regidors perque vagin al campanar y donguin dictámen.

Ja son á ca 'l rector. ¿Qui tè la clau del campanar? Ningú.

La majordona diu que 'l rector ha sortit fins á Montalban, vila vehina.

¿Y 'l primer vicari? L' acompanyava.

¿Y 'l segon? —Ha sortit fá cosa de un quart, dèu ser á donar un paseig, diu la majordona, ab los ulls baixos.

¡Reira de bet sentada!... —Nada, aném á buscar al campanar, diu un regidor, y l' aguatzil se n' hi vá volant de una correguda.

Ja 'l campanar compareix, obra la porta, y la comissió del Ajuntament s' enfila escafas amunt.

Avants de arribar á dalt de la torre hi ha un aposento. Quan la van construhir ja estava aquest local destinat pèl rellotje.

—Aquí podrem instalcarlo, diu un dels regidors ficantsi.

En aquell moment sona un xiscle.

Miran y 's trehan ab una minyona vestida á la moda de nostra mare Eva. Més enllá sobre 'l blanch de las parets hi ressaltava la negra sotana del segon vicari.

¡Tableau!

¿Qué fer? Molta prudencia, diu un dels regidors: aquestas cosas se callan y s' evita un escándol.

Per desgracia la minyona qu' estava trista y desconsolada, vá anarse'n á trobar á la dona de un regidor, recomanantli per Dèu y pèls sants que guardès lo secret.

La dona del regidor no 'n volia saber d' altre.

Al cap de un' hora ja cerria la noticia per tot lo poble.

¿Qué succehirá? Difícil es asegurarho, diu lo periódich de qui prenh la noticia; nosaltres esperém que aquest incident no impedirá que 'l poble tinga 'l seu rellotje.

Pero cada vegada que toqui l' hora... no riurá poch lo jovent!...

A. DEL F.

ER que véjin si estém bè tinguin en compte lo que vaig á dirlos. Avants lo traspás de una botiga del carrer de Fernando costava un dineral: fins se 'n havian arribat á pagar 11 mil duros.

Un propietari, veyent que ningú l' hi llogava la botiga, está á punt de montarli un establiment pèl seu compte.

En aquestes últims dias hi havia set sentencias de mort per executar-se. Lo govern conservador paga butxi.... ¡que treballi!

Y á propòsit. A Navacarnero ván matar á un reo. Y un periódich conservador assegura que vá anar al patíbul compungit y arrepentit, y que vá morir com un bon cristiá.

Y vels 'hi aquí un criminal, que precisament quan s' havia convertit ve la ley y l' mata. Si será veritat alló que dihen de que la Justicia es cega.

L' aniversari de la demolició de la Bastilla y celebran tots los republicans francesos ab gran pompa.

Y 'ls reaccionaris 's esparveran y fan escarafalls precisament perque ab la Bastilla vá caure 'l mon antich.

Un periódich democrátich francès, per donar gust als reaccionaris aconsella una cosa: «Proposém, diu, que al reaccionari, se 'ls cedixin uns terrenos apropòsit: que hi aixequin un altre Bastilla pèl seu compte, y si tan los agrada la farém servir per ells exclusivament.»

L' afany de robar aquí á Espanya es més que general; es capitá general.

Se roban los pisos, s' escuran las butxacas, se roban las oficinas del Estat, y fins se roba en los ferro-carrils.

Quan embarquin un bagul ó maleta no hi fiquin res de valor: ab un martellet y una escarpa fan saltar las frontissas del darrera, y sense toea 'l pany, la maleta s' escura.

Varios comerciants y fabricants al remetre fardos als seus corresponsals s' han trobat en que de dintre dels fardos se 'n extreyan géneros de valor, y en lloch d' ells hi colocavan pedras, boscalls ó 'l seu equivalent en pés.

Algunas casas de comers ja han adoptat la costum de posar una precinta á cada fardo.

Y jo crech que al cap de vall no tindrem més remey que tancarhi un guardia civil.

Ja deuen saber lo de Valdepeñas. Se casan civilment Daniel Lasa y Tiburcia Marta Marolo.

Y aquí tenen una dona casada dos cops. Lo tribunal entaula diligencias criminals contra 'l rector y contra 'ls cónjuges del segon matrimoni...

A Cuenca s' ha fet un descubriment. S' ha descubert que moltes fincas que avants eran del Estat, pertanyen are á particulars.

Y are jo 'm jugaria un duro que aquestas fincas no pagan contribució de cap mena.

Entre 'ls papers de fumar que are per are 's dis-

putan lo tabaco dels fumadors, jo 'ls recomano 'l de 'n Joan Claret de Sabadell, qu' es de gran utilitat contra la tos.

Segons tinch entés hi entra una composició vegetal composta de 24 herbas medicinals. Aixó al menos es un paper lluhit. Un se cura fumant un cigarro.

—Sr. Benet, ja ha llegit «La restauracion teocrática» de 'n Fernando Garrido.

—Ja 'm basta 'l títol y 'l nom del autor. ¿Qué 's pensa que vull condemnarme?

—Donchs miri 'l autor fila molt prim y 'l llibre té molts números. Diu en un puento, que si hagués continuat com dos sigles avants, desde 1700 fins 1835 'l augment de personal consagrat a 'l Iglesia, apenas tindria 'l Espanya 2 milions de habitants y la gent d' iglesia passaria de 600.000 individus.

Y plantejant lo problema en sentit invers diu: «Silas causas determinants del augment de població y de la disminució de la gent d' iglesia continuan produhint son efecte com en los últims 178 anys ¿quan temps necessitará Espanya per arribar al máximun de habitants que pot tenir y quan baixará 'l número del personal eclesiástich y de las monjas?»

Regla de tres al canto.

Si a 'l any 1700 hi havia a Espanya 7.500.000 habitants seglars y 296.000 individuos consagrats ab vot a 'l Iglesia y en 1879 tenim 17 milions de habitants y 66.000 capellans, frares y monjas, suposant qu' Espanya pot contenir de 38 a 39 milions de habitants y habent aumentat la població un 125 per 100 en 178 anys, necessita altres 178 anys per arribar al máximun.

Y al mateix temps y seguint la mateixa proporció, sent de un 78 per 100 la disminució de la gent d' Iglesia, al cap de 178 anys no n' hi hauria més que 14.500.

Y aixó qu'encare progressém massa poch a poch.

A Vallfogona de Riucorp han obert una subscripció per honrar la memoria del Rector de Vallfogona, Vicens Garcia.

Se celebrará un certámen artístich-poètic y literari y s' alzará un monument a la memoria del festiu poeta.

Per pagar los gastos s' ha obert una subscripció en tots los periodichs, y la Campana de Gracia ja no seria catalana si no prestés son concurs a aquesta idea.

L' Arcaldea d' Olot, D. Pere Bassil ha seqüestrat un número de la Revista Olotense y a més ha posat una multa de 250 pessetas al impressor.

¿Quin crim ha comés la Revista? Un de molt enorme: havia de dur quatre exemplars al arcalde y no n' hi duya més que dos. ¡Han vist quina avaricia!

Y l' arcalde vá dir:—No me 'n vols donar quatre? Donchs ara me 'ls pendré tots.

Vostés dirán: ¿Y la llei?

Deixinse de lleys: aquí no hi ha més llei que D. Pere 'l cruel, ni més castanyas que las que fá D. Joaquin Castañé, son secretari.

¿Quin parell d' alhajas per un poble!

D. Pere 'l cruel, ex individuo de la Junta carlista, y procurador del Jusat que ab lo mateix gust que un periódich, seqüestra 'ls pallingots de un pobre endentat...

Y 'l Sr. Castañé, que vá a totes las professons, a tots los jubileos, a totes las pelegrinacions... sempre ab lo ciri encés.

Deu ser per veure més clar ahont clava la castanya.

A Calella passen cosas molt crespas.

Al Ajuntament hi ha alguns carlins que 's negan a reconeixe 'l autoritat del arcalde Buenaventura Pedemonte; que deixan de firmar las actas; que calumnian é insultan impunement a la digna autoritat; y que no deixan medi per usar.

Per mor' de Dén Sr. Gobernador, pòsils una brida, si no hi haurá desgracias.

Aquests carlins de Calella son los que ván obrir las portas de la vila a n' en Savalls; son los que 's disputavan 'l honor de obsequiarlo; y fins hi ha aquell capellá que treya de la iglesia a las donas que no duyan mantellina.

Ah, també hi ha 'ls administradors d' aquella mina d' ayguas que vá causar tantas victimas y vá produhir tants funerals.

Aquests devots fills de la llana tenen una baba... Jo fins crech que si las ayguas eran envenenadas era perque ells hi ván escupir.

CALOR.

(DIÁLECH PRESENT LA FRESCA.)

—Ja tenim las Corts tancadas.

Diputats y senadors han agafat la maleta, s' han assentat al wagó, ha dat la locomotora lo sen xiulet alegroy... y cap a pendre bons ayres... —Y es ret. ¡Com que fá calor!

—¿Es a dir que nostres pares, los pares de la nació van demanar que 'ls votessin a fi d' aná allá a las Corts mentres lo fret molestava, pera estar ben calentons? Si es aixís, ja estém ben frescos... —¡Cá hem d' estar! ¡Si fa calor!

—No van votá 'ls presupuestos; no van desfer la qüestió que tant y tan interessa, la del pacte de Zanjon. Van ferse quatre discursos, van sentirse uns quants pebros, y 'ls pobrets ja tols suhavan...! —Y donchs! ¡Com que fa calor!

—A pesar d' aquesta mandra pagarém contribucions: los presupuestos d' Espanya son «pagar, pagar tot' hom.» ¡Y 'ls diputats fan campana y abandonan la nació mentres la infelís s' ofega! —Si, pobretal! ¡Té calor!

—Després nos vindrán queixantse murmurant que 'ls espanyols son gent revolucionaria, gent que al fi 's cansa de tot. ¡Després dirán si a la patria mirant als sè.s salvadors l' hi bull la sanch de las venas...! —L' hi deu bullir de calor!

—Y aném seguint divertintnos, los barcos pudrintse als ports, lo comer fenthi bacaynas, la fam invadintho tot, y la pobre patria nostra caure en're mitj de la pols cremada, mústiga, seca... —Bé, si, vaja: ¡es la calor!

—Mentres tant nostres ministre aniran deixant la Cort, hèn tranquils passant los dias, passejantse per 'quets mons. Lo país podrá esclamar-se, podrá renegar si vol, pero 'ls ministres ja 's hanyan...! —Y está clar! ¡Si fa calor!

C. GUMA.

Las endarrera los lladres van escalar y robar 'l administració económica de la provincia de Albacete.

Se 'n van andur mil duros. Aquests mil duros eran en calderilla.

Per dur mil duros en calderilla lo que menos se necessita un carretó... y ningú vá veure' u.

—Un vista qu' s torni cego pot servir?

—No, de cap modo, l' hi falta lo principal; si no hi ven ¿com fá 'ls ulls grossos? R. Arus y Arderiu.

Un ministerial: —Are ray, tancadas las Corts virrá 'l govern com lo peix al aygua.

Un de oposició: —¿Y pèl Octubre? —D' aquí llavors, veurém. —Donchs sápigas y entengas, que per l' Octubre també estaré 'l govern com lo peix.

—¿Si?... —Pero no com lo peix a l' aygua, sino com lo peix a la payella.

A Valladolid hi havia una noya de 12 anys y un noy de 13. S' estimavan, festejavan y han fugit.

¡A 12 anys y a 13! ¡Cá! Si arribarém a un temps que de pares a fills no hi haurá més que un any de diferencia.

Un periódich ministerial té por de dir que las carpetas de cupons han sigut falsificadas y diu ab molta tranquilidat que han sigut adulteradas.

¡Adulteradas! Com si 's digués:—A las carpetas de cupons hi han tirat fuchsina.

S' ocupava 'l Brusi del doble salt mortal del noy Chiesi, y deya 'l dia 24.

«Pegando de cabeza contra la nuca en el colchon tendido en la arena.»

Y are entenguin com dimontri pot pegarse ab lo cap contra la nuca.

Aixó es igual que mossegarse las orellas. Vejin si 'n entenen.

Recorts del prínceph Geroni Napoleon.

En visperas del cop d' Estat del 2 de Desembre, cridava: «Visca la República.»

Lo sèn cusi dona 'l cop d' Estat, y l' hi senyala una pensió. Desde llavors ja no cridava «Visca la República» sino «Visca la pensió.»

No 's dich res del pabelló del carrer de Corts, ni dels Japonesos, perque a l' hora a qu' escrich no 'ls hi vistos treballar.

Sols puch anticiparlos que 'n tinch molt bonas noticias, y que 'ls Japonesos en materia d' equilibris y d' enfilarse deixan molt endarrera a n' en Cánovas.

L' Orovio no baixa del candelero perque diu qu' encara no ha tingut ocasió de fer una cosa prou gran.

¿Vol fer una gran cosa y anarse 'n? Donchs que fassa dimissió.

Aquest dia un feligrés vá guanyar la posta de la mula en lo Circo eqüestre.

Es a dir, vá guanyarla, cargolant las riendas al coll del animal y girantli la qua.

Jo no sé si aquests son medis naturals; pero si que aquestos son los que emplean los conservadors.

Unicament se sostenen montats sobre 'l país agafantli la qua y escanyantlo.

L' un ministre se 'n vá a Sobron, l' altre a Caldas, l' altre a Canterets, l' altre a Alemania.

Tots fugen de la calor, tots ván a pendre banys. ¡Que aprofitin!

Al menos pèl octubre, quan tornin, tindrém un ministeri passat per aygua.

Los constitucionals están atortolats. Volen fer un regalo a n' en Sagasta pèl sèn últim discurs y no saben que donarli.

Un proposa que se l' hi donga l' estatua de l' elocuencia, y un altre surt ab que será millor regalarli l' eloquencia de l' estatua.

Un altre vol donarli una panoplia d' armas de Toledo, quan ja es sapigut que 'l poder no s' alcanza ab armas, sino ab paciencia.

Un proposa, finalment, regalarli una cartera.

Lo conde de Toreno ja 's menjava 'l carril del Noroest.

Pero en Martínez Campos vá llegir lo decret de suspensió y 'l conde de Toreno vá quedar suspens. Are no l' hi falta més que presentarse per Setembre, y que me l' hi dongan carbassa.

A Granada un subjecte vá suicidarse perque no tenia quartos per anar als toros. ¡Quin andalús més de bromal!

La sequia porta la miseria a molts comarcas. Un diputat, avants de disoldrer las Corts demana que als pobles afijits per la sequia se 'ls condoni la contribució.

Y 'l govern diu que no pot ser.

Los pobles que 's queixan de tenir fins la boca aixuta 's queixan de vici.

Que mirin al govern. A mí, cada vegada que veig als ministres menjant se 'm acaba la set, perque al veure 'ls, me vé una solivera!..

Molts constitucionals ván á pendre banys de mar.

Ells si que poden bèn anarhi, sense por d' ofegarse.

Han rebut tantas carbassas!

Un diputat ministerial:

—Vaja aixó es tentar la paciència de un Sant. Sant Jaume no 'ns perdonará may que 'l dia de la seva festa fém sessió.

—Al contrari, responia un despreocupat. Sant Jaume no desitja altre cosa, sino que hi haja carril.

—No 'u entench.

—Si, perque haventhi carril, podrà vendre 's lo caball.

Lo diumenje 27 de Jariol, dos amichs se passejavan pèls claustros de la Catedral de Girona.

Tot de un plegat senten crits y escándol, s' hi acostan per veure que succehia y 's troban ab dos capellans que disputavan.

Estavan tant acolorats, que l' un vá pegar bofetada al altra, ab tanta furia que 'l barret de teula vá anarli per terra.

La sanch no vá arriba al Ter, ni al Onyar, ni al Galligans; pero 'l bon exemple d' aquells dos ministres del Senyor vá comoure 'l cor dels dos amichs que 's passejavan pèls claustros.

—Qui sab! deya un d' ells, potser ho fan per mortificar-se.

—Potser si, responia l' altre, perque aquella bofetada ha sigut de las *de rùbrica*.

Un diputat de la majoria quan encare las Corts estaban obertas, un tal Sr. La Iglesia vá deixar al ministre d' Hisenda que no hi havia per hont agafarlo.

Ja no l' hi queda més remey que anarse'n á Roma. ¡Excomunicat per la Iglesia!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1.ª XARADA.—*A-mó-let.*
- 2.ª ID.—*Pas-te-ra.*
3. ENDEVINALLA.—*Botina.*
4. PREGUNTA.—*Si t'è set béu.*
5. TRIÀNGUL.—*Soperas.*
operas.
peras.
eras.
ras.
as.
s.

6. ANAGRAMA.—*Sort. Tors. Tros. Rats.*

7. TRENCA-CLOSCAS

TEODORA
DAMIANA
MARIANA
MARTINA
BARBARA
MADRONA
TACIANA

8. GEROGLÍFICH.—*Si 's te de fé camí la granatxa es un gran vi.*

Han endavinat totas las solucions los ciutadans P. Llescas y N. J. P.; n' han endavinadas 7 N. Nassari; 6 Cornut Cooperatiu y Corista; 5 Toby y Xaretlo; 4 Pau dels timbals y Mister Brockil; 2 Andalus del Clot, Múnera y J. Arnau y 1 no mes Pau Miraneyas.

XARADAS.

I.
Una molt bonica nena
sols un xich tres repetida,
tenia en la hu sense pena
un segona grós, sens mida.
Tan hu segona arribá
que una sombra pareixia,
quant creyan que 's moriria
ab xarop de tot curá.

NITUS

II.
Vaig dos que hi havia un tres
en lo camp del meu nebot,
mes com la Tana y l' Ignés
casi may hu cás de rés
van agafarsi las tot.

PAU SALA.

ENDAVINALLA.

Tothom para, y algo més
me diu sense ser casat;
faig mon servey y acabat
m' arreconan de revés.
Ningú 's recorda de mí
sino en cás de precisió
y tant prompte estich rodó
com fiach que no 'm puch tení.

UN FEDERAL.

SINONIMIA.

Mirant lo tot je tot tot
vaig veure á la hermosa tot.

QUELQUÍSETC.

TRENCA CLOSCAS.

Camila, Ursula, Leonor, Amelia, Isabel, Liboria,
Agustina, Gumersinda.

Celocar aquests noms en columna de modo que las primeras lletras denguin lo nom d' un personatge romá.

LLASTA.

CONVERSA.

- Francisqueta, ¿Sabs quina hora es?
- Are han tocat las tres.
- Caramba! qu' es tart.
- Una cosa haig de dirte; escolta.
- No, qu' are ja sabs qu' arriba...
- De qui 'm parlas?
- Oh noy, endevinau, que ja ho hem dit.

M. DE REUS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Una batalla.
1	2	3	6	—Nom d' home.					
1	9	8	6	—Nom de dona.					
1	6	5	6	—Nom de dona.					
3	6	1	2	—Lo que hi ha als estanchs.					
7	6	3	2	—Lo que tothom ha tingut.					
1	2	8	—Un nom d' home.						
7	6	—Lo que 's demana á las noyas.							

APRENTENT DE POETA.

GEROGLÍFICH.

I
(ots)
(YAB)
SA
TOT TOT

LA POLLITA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Miraneyas, J. Real, Tija Xich de M. de Reus, P. Cordoné y N. Fiblos.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pau Mut, T. Sust y G. Colom sense alas, A. Amorós hijo, Un suscritor, Nef y Cloro, Leocadia Pons, y Cornut, Cooperatiu y Corista.

Ciudadá Pa y naps: Publicarem lo geroglíach.—Margarideta: Vosté arribará á saber si 's hi practica y té constancia.—N. N. y N. No podem parlarne: ¿qué no veu que tenim la ley d' imprenta?—Perico Matalassé: Podrá anarhi.—Amichs de la provincia de Girona: Quedan servits.—E. Sanpons: No astranyi 'l retart: ¿no veu que 'n rebém mes que 'ls que hi posém?—J. D.: Queda servit y ho fém ab molt gust: comuniquis tot lo que passi sobre 'l mateix assumpto.—Tija Xich de la M. de R.: Hi aniran dos logogrifos, un trenca-closcas y un quadrat de paraulas.—Ganxonet: Lo geroglíach hi anirá.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22

COSAS DE LA SENMANA.

POLÍTICA NACIONAL.

POLITICA ESTRANJERA.

Un de fret que vá á Caldás perque l' escalfin.

Un de fogós que vá á Cauterets perque 'l refresquin.

Los imperialistas francesos han perdut lo cap, y demanan qui 'ls en fassi un de nou.